

ΝΙΚ. Α. Γ. ΛΙΝΑΡΔΑΤΟΣ
ΣΤΡΟΦΥΛΙΟΥ 14
14561 ΚΗΦΙΣΙΑ
(τηλ. 808 0237)

Προς την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Δημητρίου Φαληρέως 2
185 47 Νέο Φάληρο

Κύριε διευθυντά,

Πόσο, αλήθεια, παράξενα, απρόβλεπτα δουλεύει το μυαλό του ανθρώπου!! Εικόνα πρώτη: Από μικρά παιδιά μας έλεγαν οι μαμάδες και οι πατεράδες μας, όταν π.χ. εκάναμε κάποια ζημιά – για παρηγοριά φαντάζομαι – ότι ουδέν κακόν αμιγές καλού. Μία ρήση, η οποία εδούλευε μέσα μου, τελείως απρόσκλητη, ανεπιθύμητη, όλον αυτόν τον καιρό που το Ληξούρι και τα χωριά του σείονται συθέμελα και ο βρυχηθμός του Εγκέλαδου δεν σταματάει ούτε για ανάσα. Με συνέπεια την παραγωγή απροσμέτρητου κακού. Τι καλό μπορεί να προκύψει;

Εικόνα δεύτερη: η πρόσφατη συζήτηση για το μέλλον του Μεγάρου Μουσικής μου έφερε στο μυαλό την αγγλική έννοια του “λευκού ελέφαντα” white elephant. (Ιδιοκτησία ή εγχείρημα μεγάλης συνήθως αξίας, που καταντάει ανεπιθύμητη/ο αποπομπαία/ο λόγω υψηλού κόστους συντηρήσεως και μεγάλης ελλειμματικότητας προσόδων). Τέτοιον λευκόν ελέφαντα έχουμε και εμείς στο Ληξούρι. Ένα υπερμέγεθες, δημόσιο κτήριο-μουσείο στερούμενο παντελώς εκθεμάτων ανύπαρκτων. Σχήματος κυκλοτερούς. Κάτι σαν το Γκούγκενχάιμ της Νέας Υόρκης. Κόστος, όταν εκτίστηκε, 550 εκατομμύρια δραχμές πάνω από ενάμιση εκατομμύριο ευρώ. Η μόνη ως τώρα χρήση του ήταν για τοπικού ενδιαφέροντος εκθέσεις φωτογραφιών και ερασιτεχνικής ζωγραφικής. Τώρα χρησιμοποιείται, υπό αυτές τις δραματικές για τους Ληξουριώτες περιστάσεις, για αποθήκευση και διανομή τροφίμων και δωρεών.

Για το πώς τώρα το μυαλό μου συνδύασε αυτές τις δύο εικόνες δεν έχω απάντηση. Το αποτέλεσμα όμως είναι καθορισμένο. Ιδού το μείγμα του καλού: Γιατί το μουσείο-ελέφαντας να μη γίνει ένα πανευρωπαϊκής εμβέλειας και αναγνωρίσεως μουσείο σεισμολογίας; Οι τελευταίοι σεισμοί έχουν γίνει καθημερινή πανευρωπαϊκή (και παγκόσμια) είδηση. Η χερσόνησος Παλική κάθετα, σύμφωνα με όσα λέγονται και γράφονται, απάνω στο μεγαλύτερο σεισμικό ρήγμα της Ευρώπης. Ποιος τόπος άλλος μπορεί να είναι πιο κατάλληλος για ένα σχετικό μουσείο; Που θα προσελκύει με την πληρότητα και τη συνταρακτικότητα του επισκέπτες από όλην την Ευρώπη; Αν ο χώρος του μουσείου δεν είναι πλήρως επαρκής, υπάρχει και δεύτερο μεγάλο οικοδόμημα διώροφο πρώην δημοτικό σχολείο, που έχει επιβιώσει με ιάσιμα τραύματα των σεισμών του 1953 και έχει κηρυχθεί διατηρητέο, ως δείγμα της ελληνικής αρχιτεκτονικής της Σχολής Bauhaus της δεκαετίας 1930.

Από δω και πέρα δουλειά πιάνει η φαντασία και δεν συμμαζεύεται. Γιατί, μου λέει, το Τ.Ε.Ι. Ληξουρίου να μη μετατραπεί σε πανεπιστημιακό τμήμα σεισμολογικών μελετών διεθνούς επιπέδου; Υπό την αιγίδα ελληνικών και ξένων πανεπιστημίων. Η μικρή, μηδαμινή απόσταση (μονοψήφιου αριθμού χιλιομέτρων, σύμφωνα με όσα γράφονται) από το αντικείμενο των ερευνών τους και η εγγύτητα με αυτό της λειτουργίας των επιστημονικών τους οργάνων φαντάζομαι πως πρέπει να αποτελούν μοναδικά πλεονεκτήματα.

Παράλληλα να διατηρηθούν ως δείγματα (τόσο κατάρρευσης όσο και αντοχής) τα πιο ενδιαφέροντα από επιστημονική- κατασκευαστική άποψη και

τα πιο συγκλονιστικά από ανθρώπινη σκοπιά περιστατικά της καταστροφικής μανίας των σεισμών. Από εδώ αρχίζει ο ρόλος του κράτους. Μία πρώτη ενέργεια να ορίσει τους Ληξουριώτες διαχειριστές της τύχης τους με διαχωρισμό από τον Δήμο Κεφαλονιάς.

Και μία συμπληρωματική παρατήρηση: Οι σεισμικές έρευνες μπορεί να δώσουν επιστημονική ώθηση στην διερεύνηση της θεωρίας της συνενώσεως λόγω σεισμικών κατακρημνίσεων δύο ξεχωριστών νησιών. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τη μελέτη της ομηρικής εποποιίας της Ιθάκης του Οδυσσέα.

Μόνο που ό,τι είναι να γίνει, πρέπει να γίνει το ταχύτερο, αμέσως, τώρα. Και το δεύτερο στάδιο της οργανώσεως να αντιμετωπιστεί με (ευρωπαϊκή) σοβαρότητα. Επικράτηση της (συνήθους) τσαπατσουλιάς σημαίνει καταστροφή.

Μετά τιμής

17 Φεβρουαρίου 2014

Νικ. Α.Γ. Λιναρδάτος
τέως βουλευτής